

Chin veșnic și de nevindecat!

Această întrebare a apărut la rubrica: "Întreabă preotul" și a fost luată decizia de administrație să se facă un articol legat de această întrebare din două motive: 1. Răspunsul ar fi părut prea mare;
2. Se necesită o mare atenție asupra unor astfel de situații!

P.S. Vreau să vă rog să nu primiți acest articol ca o mustrare, ci ca o învățătură. Și nu am scris acest articol ca mustrare pentru cei care se pocăiesc, ci pentru cazul acesta în special! Este bine că aveți hotărâre fermă de a nu mai face! Și credeți-ne că: "Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău." **Sfânta Evanghelie după Ioan cap. 5, ver. 14**
sau "Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești."
cap. 8, vers. 11
se vor împlini întru toate în viața ta!

Întrebarea: Mau copleșit lacrimile și starea aceasta de regret nu mă lăsa din primul omor care l-am făcut, au mai urmat încă două avorturi. De atunci au trecut zece ani și Dumnezeu mi-a dăruit încă trei copii, seara când dorm în așternutul alb ca neaua mă cuprinde un fior și plângând mă ghândesc oare nu încăpeau și acei copii care acum stau la locuri fără lumină. Sunt vinovată și iubitoare de sine că dacă nu eram așa nu le ascultam pe mama soacră și pe propria mamă că timpurile sint grele. Timpurile grele pentru mine sunt din acel moment groaznic, ce folos că am toate comoditățile dar una n-am sufletul împăcat, simt doar regret și numai regret.

Răspuns: Doamne Dumnezeule, Cel care cercetez răunchii și cunoști chinurile sufletești, Te rugăm fii alături de noi și ne mântuiește! Privind cuvintele voastre nu că mă înspăimântă ele, ci mă înspăimântă starea unui suflet trecut prin chinul avortului! Este strigător la cer numărul lor! De ce oare nu pot oamenii să gândească înainte de a face o prostie! Ahea după ce fac se gândesc să alerge la preoți pentru a cere alinare! Oameni buni. Dumnezeu a rânduit o ordine în ogorul creației sale! Facere cap. 1, vers. "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate

animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!". Credeți că se v-a bucura el văzând că omul distruge ordinea bineplăcută Domnului? Pentru a înțelege problema avortului înțelegeți vă rog sensul tainic al cuvintelor ultimului verset citat din Biblie! Se spune destul de clar: Mai întâi creșteți duhovnicește unul lângă celălalt și apoi gătiți-vă să vă înmulțiți! Prezența avortului dovedește lipsa creșterii duhovnicești unul lângă celălalt! Dacă vați iubi unul pe celălalt, la sigur vați iubi și rodul iubirii voastre! Dar odată ce apare avortul se dovedește lipsa dragostei între voi. Nu scrie: "Creșteți și înmulțiți numărul corpurilor lepădate în clinicile medicilor lipsiți de Dumnezeu". Priviți oameni buni și vă înfricoșați cât de dureroase sunt urmările unui avort! Chiar dacă vei avea copii, totuși sufletul inconștient se distruge! Este și de așteptat o astfel de urmare. Căci doar sufletul este de la Creator! Și deoarece este de la Creator, încălcarea poruncii procreării are urmări groaznice. Treziți-vă la adevăr și opriți-vă de la ucidere! Dacă nu veți opri uciderea de prunci, atunci ea vă va opri de la locul în împărăție, dar se prea poate că v-a opri și de la continuarea vieții în această lume.

Dacă vă este a ucide încercați cu unul mai voinic ca voi, și de veți reuși atunci poate și veți fi mare erou. Dar cei nevinovați și lipsiți de putere vor ajunge să dea mărturie împotriva mântuirii voastre atunci când vă veți înfățișa în fața scaunului de judecată spunând: "Doamne neavând putere să lupt pentru supraviețuire nu îmi considera sinucidere ci fii Judecător între mine și mama mea". Oare cum te vei simți atunci tu, mamă sinucigașă când copilul tău va cere judecată între tine, marele voinic și ucigaș de copil, și el o ființă blândă și nevinovată. Iar vorbind de chinurile după avort vreau să mă axez puțin pe linia conștiinței din noi! După cum știm prea bine conștiința noastră este "galsul lui Dumnezeu în om", ea este o parte din sufletul nostru. După ce omul face o faptă rea, conștiința îl mustră - sau mai bine zis, Dumnezeu îl mustră prin intermediul ei. De ce? Pentru ca omul respectiv să se căiască de fapta făcută și să încerce să se îndrepte, astfel încât să n-o mai facă a doua oară. În iubirea Lui pentru noi, Dumnezeu încearcă să ne îndrepte prin glasul conștiinței. Iar la raportul "conștiință" și "păcatul avortului" vă spun: Păcatul avortului este un păcat "strigător la cer" din pricina faptului că sângele pruncului ucis prin avort "strigă" la Dumnezeu pentru ca Acesta să facă dreptate.

La rândul Său, Dumnezeu strigă la noi prin glasul conștiinței noastre, pentru ca noi să ne căim de fapta acesta, să mergem în fața Lui și să ne recunoaștem vina. Dacă facem așa, vom observa cum conștiința va înceta să ne mustre, pe măsură ce vom încerca să ne îndreptăm mai mult. Toate visele și coșmarurile avute de cei care au făcut sau au contribuit la actul avortului,

neliniștea din sufletele lor, chinul lor din inimă, conștiința care nu încetează a le aduce aminte de păcatul săvârșit, muștrările, și toate celelalte așa-zise "efecte psihice", sunt datorate păcatului avortului. Pacea se poate regăsi numai prin căință și părere de rău în fața lui Dumnezeu pentru sufletul acelui prunc omorât prin avort. Oricâte medicamente ar lua cineva și orice altceva ar face, nu poate trece peste glasul conștiinței lui și peste muștrările ei - așadar, nu există altă cale, această problemă fiind de natură sufletească și duhovnicească, și în nici un caz de natură fizică (materială). Iar mai mult despre conștiință vă îndem să citiți: "[Despre conștiința morală](#)"

". Ași mai dori să adaug câteva idei despre conștiință de la Sf. Ioan Gură de Aur la Duminica a Treia a Marelui Post:

"Dumnezeu a pus în sufletul nostru un judecător neoboșit și un paznic neconținut: conștiința. Într-adevăr printre oameni nu este nici un judecător care să fie așa treaz, precum conștiința noastră. Dintre judecătorii omenești, unii se mituiesc, alții se câștigă prin măguliri, alții se intimidează prin amenințări și încă multe altele îi împiedică de la judecata cea dreaptă. Conștiința însă, nu se biruiește prin toate acestea; ci poți să măgulești, să dai daruri, să ameninți sau să faci orice, acest judecător va rosti pururea hotărârea cea dreaptă, chiar și asupra gândurilor noastre cele mai pacatoase. De ar fi trecut oricât de mult timp, conștiința niciodată nu uită cele petrecute; atât în timpul când se săvârșește păcatul, cât și înainte și după săvârșirea lui, ea se ridică împotriva noastră ca un martor acuzător. În timpul săvârșirii păcatului suntem beți și nu băgăm în seamă conștiința, dar după ce am săvârșit păcatul, atunci vine spinul cel amarnic al căinței. De aceea vă îndemn, paziți-vă chiar de la început, să nu zămisliți în voi o poftă rea; iar dacă am zămislit-o, atunci să înăbușim în noi sămânța cea rea. Dacă însă și la aceasta am fost leneși, atunci, îndată ce păcatul s-a arătat prin faptă, să-l omorâm prin mărturisire, prin căință și prin paza asupra noastră înșine. De aceea zic: osândește păcatul tău, și te vei libera de o grea povară! Socotește acum înțelepciunea lui Dumnezeu! Conștiința nu are trebuință să ne pârască neconținut, că noi nu am putea purta o povară așa grea, dacă ea ar vorbi împotriva noastră neîncetat. Dumnezeu a rânduit astfel ca să ne mustre conștiința de multe ori și cu sârguință, dar nu neîncetat; de multe ori, ca să nu cădem în delăsare, ci să rămânem treji până la moarte; nu neîncetat și fără răgaz, ca să nu ne descurajăm, ci câteodată să ne liniștim, să ne mângâiem și să putem iarăși răsufla. Muștrarea conștiinței, iubirilor, este o ancoră sfântă a sufletului, care nu ne lasă să ne cufundăm cu totul în cursa păcatului. Că nu numai când săvârșim păcatul, ci adeseori mulți ani după aceea, conștiința iarăși ne amintește nelegiuirile noastre cele vechi. Să ne gândim acum la acest adevăr: o conștiință curată este cea mai mare mângâiere în nenorocire. Pentru ce ne temem noi de moarte? Pentru că nu avem o conștiință curată. Dacă noi am avea aceasta, nu ne-ar înspăimânta nici moartea, nici foamea, nici pierderea averii, nici orice altceva. Că pe cel bun nu-l pot vătăma toate acestea. Să zicem că i se răpește averea; dar el are o comoară în cer!

Cineva îl izgonește din țara sa; dar el are țara sa în cer! Poate că cineva îl ferecă în lanțuri; dar conștiința lui îl face pe el un om liber, și nu bagă în seama închisoarea cea din afară! Totuși, poate că cineva ucide trupul lui; totuși el va învia!

În sfârșit, să ne gândim ce dragoste mare ne-a arătat Dumnezeu, prin aceea că ne-a dat conștiința! Fiindcă El cândva are să ne tragă la răspundere pentru păcatele noastre, de aceea a pus în inima noastră pe acest judecător nemituit, pentru că el chiar aici pe pământ, să ne judece

pentru păcatele noastre, să ne facă mai înțelepți și să ne mântuiască de înfricoșata judecată viitoare; pentru ca noi încă de aici să lepădăm păcatele noastre, și să ne putem duce în acea lume cu veselă siguranță, prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, se cuvine cinstea în vecii vecilor! Amin."

Femeile care au făcut avort sau cei care au luat parte la el în vreun fel sau altul ar trebui să se căiască în fața Domnului de acest păcat strigător la cer, ca să-și regăsească liniștea în suflet. Acest lucru este posibil. Cum? Cu căință și părere de rău pentru păcatul săvârșit, să meargă la parohia de care aparține persoana respectivă, și să-l roage pe preotul paroh să o primească la mărturisirea păcatelor ei în fața lui Dumnezeu (să o spovedească). După care, să nu mai facă păcatul în viitor, indiferent de circumstanțe. În așa fel vor putea readuce pace în inimile și în sufletele lor. Iar faptul că ați și fost influențată (determinată) de alții nu vă va face vie. Adică nu veți primi pedeapsă mai mică! Sunteți înzestrată cu darul alegerii între bine și rău! Toți dau vina pe alții! Dar nu e chiar așa de simplu să scapi de pedeapsă, chiar dacă ai fost inconștientă. Pedeapsa o primești de la Dumnezeu prin conștiință. Eu ași spune că în cazul unui avort pedeapsa începe încă din lumea aceasta prin conștiință. Pocăința și nerepetarea păcatului este singurul leac care poate salva sufletul chinuit de chinul veșnic și nevindecat!

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să putem vedea la timp păcatul care ne paște și să ne lovim din timp(înainte de păcat) cu mintea de urmările păcatului, ca astfel prin frică să putem scăpa de săvârșirea păcatului!

Cu râvnă întru Domnul Vitalii Mereuțanu, magistru în Teologie